

THEOSOFISCHE BIBLIOTHEEK.

DECEMBER 1904.

No. 3.

HET BEGIN VAN HET -:- VIJFDE RAS -:-

DOOR A. P. SINNETT. (UIT HET ENGELSCHE VER-
TAALD DOOR CHR. J. SCHUVER)

1904.

UITGAVE VAN DE THEOSOFISCHE UITGEVERS-
MAATSCHAPPIJ
AMSTELDIJK 76 en 79. AMSTERDAM.

HET BEGIN VAN HET VIJFDE RAS.

(De hoofdinhoud van eene toespraak, gehouden op eene bijeenkomst der Londensche Loge, den 6^{en} Februari 1897, door A. P. SINNETT).

De Theosofische letterkunde is tot dusverre niet verrijkt geworden met eenig in bijzonderheden afdalend verhaal van de omstandigheden, waaronder het groote wortelras, waartoe de meest gevorderde leden van ons menschelijk geslacht behooren, het eerst werd in gang gezet. Studenten der Theosofische leer hebben reeds lang geweten, op eene meer algemeene wijze, dat de inhuldiging van een nieuw wortelras eene bijzondere en belangwekkende gebeurtenis vormt in de geschiedenis van een wereldtijdperk; doch al is onze inlichting omtrent de vervlogen ondervindingen van het menschedom, in tijden, gelegen verre voor den dageraad van hetgeen gewoonlijk de geschiedenis genoemd wordt, gedurende de laatste jaren ontzaggelijk vermeerderd geworden, steeds is er een duistere plek geweest in het verhaal, hetwelk dat hoogst belangwekkend en belangrijk voorval betreft — de werkelijke oorsprong en vroege ontwikkeling van ons eigen Arisch voor-geslacht. Doch geleidelijk heeft het onderzoek in deze

richting eenigen bruikbaren oogst van gevolg opgeleverd. Langs de lijnen van het breede verhaal, dat ons thans verstrekt is, bestaat de waarschijnlijkheid, dat wij in verloop van tijd verdere inlichting zullen kunnen verwerven, welke ons met betrekking tot het begin van ons eigen ras in even bevredigenden toestand zal brengen, als die, waarin wij reeds zijn met betrekking tot de geschiedenis van onze Atlantische voorgangers. Doch indien we ook nog niet eene zoo volledige samenvatting hebben van het Arische tijdperk, als van de voorgaande beschaving, zoo zijn we toch in elk geval in staat, een helder begrip te vormen van de omstandigheden, waaronder het vijfde ras verdeeld is over de nieuwere wereld, alsook van die, waaronder het werd tot stand gebracht, en van de tusschenkomst van den kant der Hoogere Machten, die de bestemmingen der menschheid leiden, aan wie de ontwikkeling van dat ras te danken was.

Voor lezers, die eene studie maken van Volkenkunde — zooals dat stelsel van bespiegeling ontwikkeld is door schrijvers, onbekend met okkulte wijzen van onderzoek, — zal het belangstelling wekken, naarmate wij vorderen, den oorsprong na te gaan van eenige tamelijk nauwkeurige opvattingen omtrent dit onderwerp, uitgewerkt in het licht van Aardkundige en Oudheidkundige aanwijzingen, en van de nog veel talrijker vergissingen, begaan door schrijvers, die trachtten de klaarblijkelijke verhuizing van rassen te verklaren op de foutieve vooropstelling, dat de vroegere aardrijkskundige vorming der vastelanden gedurende het tijdperk

van zoodanige verhuizingen vrijwel was, wat zij nú is; doch het is wenschelijk, aan het begin dezer uitlegging aan te toonen, dat we geene gevestigde overtuigingen van gewoon denken hebben omver te werpen.

De meeningen van exoterische Volkenkundigen met betrekking tot de vroege rassen van het menschedom, zijn minder duidelijk bepaald dan wellicht vaak verondersteld wordt. Zij worden op zeer aangename wijze opgesomd in Mr. S. LAING'S *Human Origins*, en meer uitgewerkt — van het gezichtspunt van een volleerden in die afdeeling van onderzoek, — door prof. A. H. KEANE, in een boek getiteld *Ethnology*, uitgegeven door de Cambridge University Press. Met betrekking echter tot alle vraagstukken, die te maken hebben met tijdperken, zijn de bespiegelingen der exoterische volkenkunde uiterst vaag. Trappen van menschenlijken vooruitgang worden aangeduid met het Steenen Tijdperk, het Bronzen tijdperk en het IJzeren Tijdperk, of worden eenvoudig in verband gebracht met aardlagen, welker gegeven tijden zaken zijn van de wildste gissing. Volgens prof. KEANE'S meening kan eenig vertrouwen gesteld worden in prof. RAMSAY'S schatting van de verdeelingen van tijd naar aardkundige gegevens. De Primaire, de Secundaire en de Tertiaire lagen vertegenwoordigen zekere verhoudingen van het geheele leven van den bol. Doch zooals Prof. KEANE voorzichtigjes zegt: "Aardkundigen en Zonne-Natuurkundigen stemmen niet overeen betreffende den waarschijnlijksten duur van den geheelen voortgang. Niets kan bepaaldelijk geweten worden; doch het wil mij toeschijnen, dat indien de aardkundigen te veel vragen,

zeg een ronde honderd millioen jaren, de natuurkundigen te weinig geven, tien millioen of zelfs minder." Op goed geluk naar een gemiddelde slaande en met een tijdperk van vijftig millioen werkend, past Prof. KEANE de door hem goedgekeurde verhoudingsgewijze berekening toe op de onderverdeeling van dit geheele bedrag. Beginnende met de Laurentische vorming, welke twintig millioen jaren vordert, werkt hij door de verschillende afdeelingen der Primaire reeks en kent daaraan gezamenlijk een leeftijd toe van een en veertig en een kwart millioen jaren. Aan de Secundaire versteeningen geeft hij vijf millioen jaren voor hun groei, aan de Tertiaire ongeveer drie en aan de Quaternaire ongeveer drie kwart millioen; doch hij verklaart er bij, dat elkeen, die er de voorkeur aan geeft, te werken met 100 millioen als grondslag, vrijheid heeft, zijne cijfers te verdubbelen, terwijl liefhebbers van een korteren algeheel duur voor het leven der Aarde, de cijfers kunnen halveeren. Deze vrijzinnige opvatting geeft aan geen enkel deel der berekening veel gezag.

We raken evenzeer verward, als we ons wenden tot exoterische berekeningen betreffende den duur van de steenen, bronzen en ijzeren tijdperken, terwijl het eerste verdeeld wordt in de oudere en nieuwere versteenings-tijdperken, waarvan het oudere verreweg het langste is, volgens Mr. S. LAING in verhouding van voeten tot duimen (12 : 1). Men zal derhalve zien, dat de okkulte leer heel wat meer te geven heeft, dan zij winnen kan bij eene vergelijking tusschen hare kennis en die van het oudheidkundig onderzoek.

Bij gebrek aan eenige sleutel tot de Kringloopige ontwikkeling der opvolgende groote wortelrassen, heeft de gebruikelijke volkenkunde naar haar beste vermogen gebruik gemaakt van de theorie, dat de Mensch op dit gebied een eenvoudigen ononderbroken groei heeft voorgesteld van de vroegste beholpen toestanden van samenstelling en onwetendheid, tot de beschaving der geschiedkundige tijden. En bij gebreke van begrip der grootheid van de aardrijkskundige veranderingen, die plaats gehad hebben op het oppervlak der aarde, heeft de exoterische bespiegeling de nalatenschappen van verleden tijden in den vorm van steenen of andere gereedschappen, behandeld als vertegenwoordigden deze toestanden van menschen vooruitgang, algemeen verspreid over de wereld in de tijdperken, waartoe zij behooren. Inderdaad wordt wel erkend, dat de verschillende "eeuwen" — steenen, bronzen enz. — tot zekere hoogte in elkander kunnen verlopen zijn, doch wat niet werd ingezien, is, dat deze tijden in sommige deelen der wereld inderdaad gelijktijdig waren met hooge beschaving in andere deelen. De onderstelling van de zijde der gebruikelijke bespiegeling, dat zulke hooge beschavingen nimmer bestaan hebben, is te wijten aan de afwezigheid van eenigerlei overblijfselen, die met dat denkbeeld overeenstemmen, terwijl juist over geheel Europa de begraven werktuigen van het steenen tijdperk in ruime mate aanwezig zijn.

De inlichting, welke, wij nu bezitten betreffende de geschiedenis van het Atlantische ras, en de schets die nu gegeven wordt betreffende het begin en de ont-

wikkeling van ons eigen vijfde ras, maken den algemeenen toestand der dingen begrijpelijk. Er bestond geen Europa in het tijdperk van den Atlantischen bloei, en de daadwerkelijke overblijfselen van die groote beschaving zijn voor het grootste deel begraven onder den Atlantischen Oceaan. Ofschoon voor het begin van het vijfde ras, het vierde zich vrijwel over de aarde had verspreid, blijkt niet, dat de volksplantingen der Atlantiërs ooit tot merkbaaren graad werden verlicht met de bijzondere bereikingen van het overheerschende onderras tehuis. Wel worden in Mexico en Midden-Amerika, ofschoon ook deze streken van het oude Atlantische vasteland afgelegen provincies waren, onvolmaakt doortrokken van zijne gevorderde wetenschap en beschaving, wel zijn en worden daar eenige overblijfselen van treffenden aard te voorschijn gebracht, doch deze velden van onderzoek zijn tot heden slechts zeer onvolkomen bearbeid. In Europa zullen we nimmer eenige belangrijke overblijfselen van hooge Atlantische beschaving vinden, en in het geheel geene, behalve langs de Middellandsche kust en in de landstrook, die zich uitstreckte van het tegenwoordige Scandinavische Schiereiland tot Spanje — later opgebroken door de vorming van de Noord Zee en het Britsche Kanaal — waarlangs de Atlantische Dolmen-bouwers hunne van groote steenen opgetrokken tempels bouwden onder een volk, dat, ofschoon zelf van Atlantischen oorsprong, nimmer aanraking had met de hoogere bereikingen der Toltek beschaving.

Geen getuigenis derhalve kan meer begoocheland zijn in zijne strekking tot de bespiegeling, waarop het meestal

wordt toegepast — die n.l. betreffende de oudheid van den Mensch op aarde — dan het getuigenis van nieuwsteenige of oudsteenige overblijfselen in zekere aardlagen. Deze bespiegelingen hebben een nuttig doel gediend en zij hebben de vroegere stelling, welke de schepping der wereld verwees naar een datum een paar duizend jaren vóór Christus, achtergelaten in het gebied van kinderlijk bijgeloof. Vinden we dit nog hier en daar reikende tot in de nieuwere beschaving, dan is dat eenvoudig een voorbeeld van de wijze, waarop het steenen tijdperk in Europa reikte tot in de Arische vestiging. Doch een behoorlijk begrip van het beginsel, waarop de voortgang van het Wereldtijdperk wordt gevoerd, — het groote Wortel-Ras beginsel — wordt vereischt voor een juist begripen zelf van zoodanige menschenlijke overblijfselen en sporen als het nieuwere onderzoek daadwerkelijk aan het licht heeft gebracht, en is eveneens noodzakelijk, als een inleiding tot eenig stelsel van volkenkunde, dat waarlijk als wetenschappelijk beschouwd kan worden. In deze bladzijden behoef ik echter geene leering te herhalen, die bekend zal zijn aan alle Theosofische lezers.

In *Esoteric Buddhism* komt eene opzichzelfstaande bewering voor, afgeleid van eene eveneens niet uitgewerkte toespeling in een der brieven, waarop de leeringen van dat boek gegrond werden — namelijk, dat het vijfde wortelras ongeveer een millioen jaren geleden begon. Naarmate onze bijkomstige inlichtingen zich ophoopten, rezen eenige vragen, of deze mededeeling

wel juist begrepen was. Het laatste overlevende deel van het Atlantische vasteland was nog boven water en dicht bevolkt tot op tusschen dertien en veertien duizend jaren geleden. Het laatste onderras van den Atlantischen Stam heeft zich sedert ontwikkeld in die streek der nieuwere wereld, die thans Mongolië is. Azië, waar duidelijkerwijs het Arische ras moet zijn ontstaan, was, zooals wij redelijk konden aannemen, van den beginne, geheel verschillend gevormd van zijn tegenwoordig voorkomen, een millioen jaren geleden. Toen derhalve het vrij volledige *Story of Atlantis* in wezen kwam en werd opgehelderd door Kaarten, die ons de daadwerkelijke overgangen der aardrijkskunde toonden door de grootste aardrampen en veranderingen, welke de Atlantische wereld hervormden tot de gedaante, waarin wij die nu kennen, werd het vraagstuk van het vijfde ras voor een tijd meer verward dan verhelderd. Doch de uitleggingen welke thans verkregen zijn, bevestigen de oorspronkelijke mededeeling en verklaren het geheimenis van onze verwijderde voorouderschap. Dit kan echter bezwaarlijk verstaanbaar gemaakt worden, totdat wij in staat zijn, iets te begrijpen van de okkulte ingeving welke ligt achter den oorsprong van een nieuw wortelras.

Elk wortelras, herinnere men zich, vertegenwoordigt een duidelijk afgescheiden trap in den vooruitgang van menschelijke ontwikkeling door het werelddijperk. Natuurlijke voortgangen zijn in waarheid altoos traps-gewijs, en het is door de levenservaring, opgedaan in elk ras op zijne beurt, dat elk individueel Ego wordt ontwikkeld tot den toestand, waarop het gereed is, in

het volgende geboren te worden. De overgang van het Ego van zijne laatste vleeschwording in een wortelras tot zijn eerste in het volgende, is een gladde en natuurlijke overgang, die geene plotselinge bevordering meebrengt. De nieuwe vleeschwording zou in 't eerst voor ononderrichte waarneming geene elementen van verbetering aanbieden in vergelijking met de laatste. Doch een nieuw ras moet worden bedeed met de mogelijkheden van een hooger en vooruitgang, dan die, door zijn voorganger bereikt, en de wetten ruwweg samengevat door den nieuweren term "erfelijkheid", verschaffen niet meer dan een zekeren bepaalden graad van ontwikkeling binnen het ras, waarop zij betrekking hebben. Voor de uitdrukking van hoogere geestelijke vermogens wordt een overeenkomstig hooger stoffelijke bewerktuiging of voertuig vereischt. Het gewone Ego, dat overgaat van een oud tot een nieuw wortelras, heeft misschien nog geene geestelijke vermogens meerwaardig dan de geriefelijkheden voor hunne uitdrukking, gelegen in de oude lijn van erfelijkheid, doch indien het de mogelijkheden van die lijn heeft uitgeput, moet het gebracht worden in betrekkingen met een nieuwen stroom van ontwikkeling, geschikt om den vooruitgang van stoffelijke vormen op te voeren tot een peil, overeenkomstig den verderen vooruitgang, welke het daarna kan geacht worden te bereiken met betrekking tot zijne duurzame individualiteit. De inprenting van de mogelijkheden van zoodanige ontwikkeling in een nieuwen vaderstam, levert de inhuldiging van een nieuw wortelras.

Deze groote bereiking wordt voltooid door de on-

middelijke tusschenkomst van een ontzaglijk gevorderde Wezenheid, behoorende tot de besturende heerschappij der planeet. Op dit Wezen wordt in de taal van het Okkultisme gezinspeeld als de Wortel Manoe van het ras. Hij behoort tot een peil van inwijding in de heerschappij, aanmerkelijk verheven boven het hoogste van die, welke beschreven werden in eene vorige verhandeling van deze Loge over *Het Pad van Inwijding*. Het peil is bereikbaar voor de Adepten van onze eigen ontwikkeling, en de Wortel Manoes van nog te ontwikkelen rassen zullen gevorderde vertegenwoordigers zijn der menschheid, waartoe wij metterdaad behooren; doch toen de tijd kwam voor het geven van den stoot, die het vijfde ras in gang bracht, had de menschheid der aarde nog geen Adept voortgebracht van zoodanigen rang, als hem in staat zou stellen dien post op zich te nemen. Het Wezen derhalve, dat de Wortel Manoe werd van het vijfde ras, was een van hen, die behooren tot een meer gevorderd stelsel van ontwikkeling. Lezers van *Het Verhaal van Atlantis* en van *De Maan-Pitris*, zullen weten, welke belangrijke rol zulke Wezens reeds gespeeld hadden in de vroege opvoeding van ons menscheijk geslacht. Doch voor den Manoe was het noodzakelijk, onzen aard zeer volledig op zich te nemen, teneinde in staat te zijn, zijne groote taak te volbrengen, en tot dit doel nam hij menscheijke vleeschwordingen aan, gedurende geruimen tijd voor het tijdperk waarop het hem schikte, het nieuwe ras tot stand te brengen.

Die gepaste tijd brak aan — zooals de eerste mededeeling betreffende dit onderwerp ons met juistheid te

verstaan gaf — ongeveer een millioen jaren geleden, toen de gedaante der wereld overeenkwam met die, getoond op de vroegste der vier Atlantische Kaarten. Op dit tijdstip was het vijfde onderras van de Atlantiërs — het Semitische onderras — in bloei. De zesde en zevende onderrassen waren toen nog niet ontwikkeld. Het was derhalve uit het vijfde onderras, dat de Manoe de Kolonie uitkoos, welke hij bestemd had, de nieuwe ent te ontvangen. Dit onderras vertegenwoordigde niet de meest gevorderde verstandelijke beschaving welke toen in Atlantis gevonden werd. De Tolteks waren het overheerschende ras, en de Semieten waren ontwikkeld in de bergachtige noord-oostelijke schiereilanden van het groote vasteland, dat zich uitstreckte in deze richting, en land omvatte, dat nu Ierland en Schotland is. Zooals wij reeds geleerd hebben, waren deze vroege Semieten een gehard, krijgshaftig volk, eenvoudig in hunne gewoonten, onbesmet door de bedorven beschaving der Tolteks, doch stoffelijk een fraaie stam, derhalve geschikt voor de doeleinden welke de Manoe op 't oog had. Want het onmiddellijk voor de hand liggend doel, herinnere men zich, was het geven van een nieuwen stoot aan stoffelijke erfelijkheid. De taak kon slechts verwezenlijkt worden door een Wezen van zeer buitengewone macht en geestelijke wijsheid, doch het was in de eerste plaats eene taak op het stoffelijk gebied — ofschoon natuurlijk gepaard aan werkdadigheden op andere gebieden, want de hoogere voertuigen van den Mensch en zijn voertuig op het stoffelijk gebied moeten met elkaar in overeenstemming zijn — eene voorbereiding van dien innerlijken stoot,

welke noodig was om de wet van erfelijkheid te leiden en haar in staat te stellen, de verschillende "beginselen" van des Menschen samenstelling in samenklank te brengen met den eerstvolgenden grooten golf van geestelijken vooruitgang.

De gebeurtenissen werden zoo bestuurd — terwijl de meest verheven middelaars in verband met de wereld, hunne werkzaamheid in samenklank brachten met de doeleinden van den Manoe — dat zij leidden tot de vestiging van eene Kolonie, getrokken uit het Semitisch onderras in hetgeen toen eene genoegzaam afgelegen streek der aarde was, op land dat thans overeenkomt met dat, hetwelk wij in de tegenwoordige rangschikking Syrië noemen. Te midden van deze Kolonie incarneerde de Manoe zelf, en werd de bestuurder en wetgever van het kleine Koninkrijk, wakend over zijn groei en opvoeding voor de bestemming waartoe het was aangewezen. Gedurende een langdurig tijdperk zou het noodig zijn, dat de jonge gemeenschap zou leven in zeer hechte aanhankelijkheid aan regelen, ontworpen om de ontwikkeling van de nieuwe ent te dienen en de Manoe wachtte af, of zijn uitverkoren volk het vertrouwen waardig was, dat in hen zou gesteld worden. Als de tijd gekomen was, zou de nieuwe ent worden teweeggebracht door de onmiddellijke overbrenging van den Manoe op erfgenamen van zijn lichaam, van de geëigende karaktertrekken, welke voortdoring onder de wet van erfelijkheid het begin van het nieuwe ras zou vormen.

In verloop van tijd echter beantwoordde de kolonie

niet aan de verwachtingen van haren stichter. Het is de moeite waard, op dit punt de aandacht te vestigen op deze mislukking, wegens hare beteekenis voor het oude vraagstuk van vrijen wil en noodzakelijkheid. Zelfs in verband met zoo belangrijk eene onderneming als de vestiging van een nieuw wortelras, zijn menscheelijke schepselen niet bloot ledepoppen in de hand van hooger gezag. Elk hunner *zou kunnen* bestuurd worden, zooals elk onzer de vrijheid kon beheerschen van eene spreek in onze hand, doch dat is niet het plan, volgens hetwelk de Hoogere Machten uitdrukking geven aan het goddelijk doel van het stelsel. De menschen moeten overreed worden, niet gedwongen, hunne levens en hunnen wil in samenklank te brengen met het goddelijk bedoelen. Indien zij onwillig zijn, onleerzaam, dan zullen anderen volgamer blijken en het voorrecht hebben, het goddelijk denkbeeld te helpen bevorderen; doch bij elken stap moeten zij het recht behouden mis te gaan, indien zij verkiezen — anders zou hunne keuze van den goeden weg geene beteekenis hebben en geen belang voor de ontwikkeling. Ofschoon we dus aan de Heeren van Karma zelve moeten denken, als hun invloed neigende tot de verwezenlijking van des Manoos plannen, oefende toch de oorspronkelijke Semitische Kolonie hare vrijheid van keuze uit, en maakte gebruik van haar recht om den verkeerden kant op te gaan. Niet bepaald met betrekking tot eenigerlei ernstige zedelijke verantwoordelijkheden; doch zij kon zich niet voldoende in samenklank brengen met regel, om de bakermat te worden van een nieuw ras,

welks bloed noodzakelijkerwijs vele geslachten lang moest gevrijwaard worden voor de geringste besmetting. De wetten door den Manoe voorgeschreven, hadden dit doel op het oog, doch met veronachtzaming daarvan sloten sommigen van zijn volk huwelijken met eenige derde ras stammen in hunne nabuurschap, en hun stoffelijke stam werd dientengevolge van mindere hoedanigheid. Ongeveer 400 jaren na de eerste vestiging der Kolonie vond de Manoe het noodzakelijk, een nieuw begin te maken. Hij koos een kleine groep menschen uit, nog niet aangedaan door de bijmenging van derde-ras-bloed — niet meer dan vijf en twintig of dertig gezinnen — en leidde deze weg om een nieuw tehuis te zoeken. Zooals gemakkelijk te begrijpen is, waren de zoo geleide menschen niet verstandiglijk genoegzaam gevorderd, om de bestemming welke voor hen was weggelegd, te vatten. Het was hun genoeg, te begrijpen, dat de meerderheid van hunne omgeving op de een of andere wijze ongehoorzaam was geweest aan de wet, dat de godsdienstige idealen der gemeenschap verlaagd waren door bijmenging met de grovere gelooven hunner barbaarsche naburen, en de hoop een nieuw Koninkrijk te stichten met een zuiverder geloof, was een begrijpelijke drijfveer voor hun nieuwe verhuizing.

Deze beweging voerde hen ver weg naar de kusten van hetgeen toen de zee was, die de geheele streek besloeg, welke nu de Gobi Woestijn in Azië is. Hier vonden de zwervers eindelijk rust, en hier leefden zij en hunne afstammelingen voor eeuwen in toegewijde

onderwerping aan het bestuur van den Manoe. Het gezag van hunnen grooten leider was voor hen de stem van God, en in opeenvolgende incarnaties was hij nog steeds in werkelijkheid dezelfde groote leidsman, wiens uitgestelde taak nu in ernst begon. In de gemeenschap in Midden-Azië deelde hij de mogelijkheden van het nieuwe ras mede aan zijn eigen stoffelijke afstammelingen. Alle voorafgaande schikkingen waren slechts van voorbereidenden aard geweest. Nu was het nieuwe ras daadwerkelijk in gang gebracht. En niets geeft beter denkbeeld van den verheven geest en het plichtsgevoel welke hij in de door hem bestuurde gemeenschap vermocht in te boezemen, dan de wetten die hun familielevens beheerschten, en die eeuwen lang nauwgezet werden nagekomen. Deze beletten een tijd lang eenigerlei vermeerdering der bevolking. Niet meer dan één zoon werd in elk gezin toegelaten. Als het eerste kind een zoon was, dan moesten de ouders van verdere afstammelingen afzien. Indien de eerste kinderen dochters waren, werd slechts aan eene van deze toegestaan te huwen. Met onze tegenwoordige kennis van den grooten voortgang der ontwikkeling is de drijfveer voor dezen regel begrijpelijk. Bij het begin waren er slechts weinig Egos, gereed om te incarneeren in den verbeterenden stam van het nieuwe ras. De onderhavige onderneming zou misgelopen zijn, indien de verbeterde lichamen bewoond geworden waren door onvoldoend gevorderde zielen. Doch de menschen, die zich aan de leiding van den Manoe onderwierpen in zulke zaken, waren niet voldoende verlicht door okkulte kennis, om

zijne drijfveeren te begrijpen. Hun eerbied voor en toewijding aan hem was de drijfveer voor hunne gehoorzaamheid, en zij beschouwden hem steeds als een profeet met goddelijke ingevingen. Niettemin kunnen we hun onwrikbare aanhankelijkheid aan het denkbeeld van plicht bewonderen, uiteenlopend als het aanhoudend moet zijn geweest met hun eigen persoonlijke neigingen. Voor het overige waren zij een zeer eenvoudig volk, dat een uiterst primitief leven leidde en weinig of niets te zien gaf van de gevorderde Atlantische beschaving. Zoo bezorgd was de Manoe, om hen te bewaken tegen den bedervenden invloed van Atlantische weelde, dat hun verboden werd, sommige der kunsten te beoefenen, die in Atlantis zeer ver ontwikkeld waren. Zoo werd hun verboden, eenigerlei beelden van menschelijke of dierlijke vormen te maken, opdat zij niet zouden terugvallen in de Atlantische gewoonte van zelfaanbidding, en in dit verbod kunnen wij den oorsprong nasporen van zekere geboden in eene zeer vroege Schriftuur, omtrent het niet maken van eenig "gesneden beeld". Nieuwere lezers van dit gebod hebben een zeer onvolmaakt denkbeeld van zijne werkelijke oudheid, alsook van de zeer merkwaardige wijze, waarop vele Joodsche overleveringen de voorschriften weergeven van den Manoe van het Arische ras. De werkelijke feiten zijn dubbel belangwekkend, omdat de geweldige ouderdom van de oorspronkelijke Arische Kolonie die gedeeltelijk verklaart, terwijl zij voor het overige verklaard worden door eene diepe misvatting. Het Joodsche volk kwam inderdaad voort onder omstandig-

heden, welke wij nader zullen beschrijven, uit de eerste Arische Kolonie in de landstreek, die nu Syrië is, en de Joden droegen te recht de overtuiging met zich om, dat zij in het begin een uitverkoren volk geweest waren. Doch het doel, waarom die keuze gemaakt was, werd door hen niet werkelijk vervuld. Zij waren integendeel de nakomelingen van de vroege Kolonie, die faalde het doel te verwezenlijken, waarom zij was uitverkoren. Op een later tijdstip werd eene groep menschen van de hoofdgroep in Midden-Azië bijzonderlijk afgedaald en gezonden naar de eerste Kolonie, om deze het nieuwe bloed te brengen, doch sommigen daar wilden de gift niet aannemen, en tot op heden zijn hunne afstammelingen blijven wachten op eene gebeurtenis, die werkelijk reeds plaats had zonder hunne medewerking, ongeveer een miljoen jaren geleden. Niettemin is het redelijk, aan te nemen, dat de grootste profeet van hunne Schriftuur, staat in de geschiedenis, die niet weinig verminkt is in het verloop der eeuwen, voor den oorspronkelijken Manoe, ofschoon overleveringen omtrent den een of anderen veel lateren en geringeren persoon — een Joodsch leider van ontzaggelijk veel lateren datum — waarschijnlijk hebben bijgedragen tot de beschrijving welke wij nu van Mozes bezitten. De taak uit het algemeen verhaal die gedeelten te ontwarren, welke werkelijk betrekking hebben op overleveringen van den Manoe, zal ongetwijfeld de aandacht van onderzoekers in de naaste toekomst in beslag nemen, wanneer de waarde van het licht, dat thans door Theosofische bemiddeling wordt uitgestort op de verleden geschiedenis

van het menschelijk ras, meer algemeen zal worden gewaardeerd.

De uitleg reeds gegeven betreffende de regels door den Manoe neergelegd voor de regeling van het gezinsleven, verklaren grootendeels de geweldige uitgestrektheid van het tijdperk, gedurende hetwelk het nieuwe ras langzaam aan in getal toenam. De strenge regel hierboven beschreven, werd natuurlijk na eenigen tijd verslapt, toen meer Ego's beschikbaar kwamen voor incarnatie in het nieuwe ras, doch een lang verloop van eeuwen ging voorbij, alvorens de Ariërs voldoende talrijk waren, om de volksverhuizingen te ondernemen, welke te volbrengen ten slotte hunne bestemming vormde. Gedurende dit tijdperk namen zij, ofschoon gevestigd aan de zeekust, niet snel het karakter van een zeevarend volk aan. Hun eerste tochten te water hadden plaats in vaartuigen, weinig beter dan vloten, en het schijnt dat lange tijd voorbijging, alvorens deze ontwikkeld waren tot iets, dat wij booten zouden noemen. Ten laatste ontdekten de Ariërs een eiland in de middenzee, waarop de overblijfselen stonden van een oude Lemurische stad, en zich daar nederzettend veranderden zij die in een van hun eigen grootere steden; doch ofschoon het bedoelde eiland nu verloren is in het zand van de Gobi woestijn, is het slechts minder volledig verloren, dan de meeste steden van het vroege tijdperk. Onze voorvaderen van het vijfde ras leden overweldigende rampen in de groote natuurberoeringen, welke gepaard gingen met het opbreken van het aardvoorkomen, afgebeeld in de eerste onzer Atlantische

kaarten. Doch deze begonnen eerst ongeveer 200.000 jaren na de stichting van het ras, en in dien tijd was het een groot volk geworden of juist een samenstel van volkeren, en had het zijn eerste groote volksverhuizing uitgezonden in het schiereiland van Hindoestan.

Dit verloop moet niet gedacht worden als een afhaking der Indo-Ariërs van den oorspronkelijken stam. Er bleef vrijelijk verstandhouding tusschen het oorspronkelijk rijk en het nieuw bezette of veroverde land, en een opperste bestuur heerschte over beiden. Deze staat van zaken doet het denkbeeld aan de hand, dat de bergmuren tusschen Midden-Azië en Indië op dat vroege tijdstip niet zoo geweldig waren, als zij nu zijn, en het is waarschijnlijk genoeg, dat de beroeringen welke een groot deel van Midden-Azië verlaagden, kunnen bijgedragen hebben tot eene verdere opstuwung van den Himalaya bergrug, die op het tijdstip der Arische volksverhuizing gemakkelijker te overschrijden was, dan nu. Doch zelfs met in aanmerking nemen van dezen staat van zaken, was de voortgang der Ariërs een zeer langzame.

De inlandsche bevolking van Indië bestond in den tijd van den Arischen inval deels uit het alles doordringende Atlantische ras, en deels uit nog overlevende overblijfselen uit de vroegere rassen van Lemurië. Het huidige land van Indië is van geweldige oudheid — het komt namelijk voor op de vroegste onzer Atlantische kaarten, welke de gedaante van land en water weergeeft een millioen jaren geleden en nog langen tijd te voren. Het schijnt bewoond geweest te zijn door sommige

vroegere onderrassen van het vierde, en deze hielden hardnekkig stand tegen de invallers. Zij waren minder talrijk in de noordelijke dan in de zuidelijke streken, zoodat de Ariërs de noordelijke randen van het land betrekkelijk met gemak bezetten, doch toen zij trachtten verder door te dringen, ontmoetten zij een tegenstand dien zij niet gemakkelijk te boven kwamen. Zij werden voortdurend teruggedreven, en de geschiedenis van hunne beweging schijnt gedurende lange eeuwen er eene te zijn geweest van onafgebroken strijd, in verband waarmede inderdaad de samenstelling van het Indische volk tot op dezen dag ons toont, dat de groote menigte van de vierde ras bevolking nimmer afdoende overwonnen kan zijn geworden door de noordelijke stammen. Zelfs nu zijn meer dan 260 van de 280 millioen Indische bewoners van niet-Arischen oorsprong.

In *Esoteric Buddhism* werd als een toen niet verklaard feit vermeld, dat de Arische bevolking van Indië nog steeds het eerste onderras is van het groote vijfde wortel-ras. Thans zien we, hoe dit in zijn werk ging. Toen de zuidelijke volksverhuizing plaats had, waren alle Ariërs in Midden-Azië nog van het eerste onderras, ofschoon het tweede onderras reeds begonnen was, in die oorspronkelijke Syrische kolonie, waarheen eenige leden van het eerste gezonden waren. De Indische Ariërs gingen voort de eeuwen door met den oorspronkelijken aandrang van de eerste groote uitstrooming. Indië bezit in zijn oude letterkunde nog steeds een spoor van hun vroegsten invloed. De wetten van den oorspronkelijken Manoe werden gedurende ontzagelijke

lengte van tijd niet in schrift gebracht, en werden overgebracht door overlevering, door vele geslachten heen van zorgvuldig onderrichte bewaarders — eene groep menschen, die onnauwkeurig beschreven zou worden, als men hen eene priesterschap noemde, doch aan wie enkele der verrichtingen, met dien term in verband gebracht, waren opgedragen. Geleid door gewoonten van denken in verband met de betrouwbaarheid der nieuwere drukkunst, denken wij maar al te spoedig aan overlevering, als een armoedig stelsel voor de overdracht van verhalen, doch in de praktijk in oude tijden schijnt zij in elk geval beter te hebben voldaan dan schrijven. Er schijnt reden te bestaan, om te gelooven, dat eerst toen de “Instellingen van Manoe” aan het papier werden toevertrouwd, en de heilige plicht, ze van buiten te kennen, werd terzijde gesteld, het bederf begon in te sluipen. Doch in elk geval is de verzameling voorschriften, thans bekend als de Instellingen, of het Boek van Manoe, eene wedergave zoo verminkt en verdraaid, dat zij alle gelijkenis met het oorspronkelijk verloren hebben. Het is door geslachten van priesters verbeterd om aan hun eigen doeleinden te passen, en onder andere vervalschingen is het nu zoo veranderd, dat het betreuenswaardige en verderfelijke kastestelsel er door versterkt wordt, dat we thans het Indische volk zien beheerschen. De kasten hadden een redelijk begin, zooals vele andere kwade praktijken, doch het kaste-stelsel van den oorspronkelijken Manoe — indien het al bij dien naam genoemd kan worden, — bezat geene der eigenaardige karakter-

trekken, waardoor het nieuwere stelsel zich onderscheidt. Het was geen stelsel van geboorterecht, doch eene rangschikking van het volk naar zijn erkende bekwaamheid voor de een of andere levensloopbaan. Er bestond niet zoo iets als een vaste onoverschrijdbare scheidsmuur tusschen de eene kaste en de andere. De menschen konden van de eene kaste in een andere overgaan, als zij zich dat waardig toonden en het verlangden. Dat de hoogste kaste hen insloot, die het best geschikt geacht werden om aan afstammelingen de karaktertrekken over te dragen, welke deze tot geschikte voertuigen zouden maken voor de verst gevorderde Egos, mag redelijkerwijs worden aangenomen. En het is een ontwijfelbaar feit, dat in een vroeg tijdperk van de ontwikkeling van het Indische kastenstelsel, de levensregelen neergelegd voor de Brahmanen, hetzelfde doel beoogden. Doch zoodra Brahmaanschap uitsluitend eene zaak van geboorte werd, was zijn ontaarding verzekerd. De verlaging mocht langzaam gaan, doch er zou geen middel zijn, om de onwaardige uitzonderingen op den algemeenen stroom der erfelijkheid uit te roeien — geen middel om den stroom te ververschen door toevoeging van personen, van buitengewone geschiktheid, geboren uit niet-Brahmaansche ouders. Het stelsel ontaardde geheel en al, en werd trapsgewijs de vloek voor Indië, welke het in onzen tijd is.

Wij kunnen ons thans richten tot eene beschouwing van de latere verhuizingen van het vijfde ras, die de ontwikkeling van zijne latere onderrassen in 't leven riepen. De groote zuid-westelijke verhuizing naar Indië

schijnt plaats gehad te hebben voor de aardrampen van omtrent 800.000 jaren geleden, welke niet alleen in hunne grootste kracht gevoeld werden over het geheele oorspronkelijke Atlantische vasteland, doch ook medewerkten, zooals onze Atlantische Kaarten hebben getoond, om het uiterlijk van Noordelijk Afrika en Azië te veranderen. Van Europa te spreken voor dien tijd, is nauwelijks de moeite waard. Enkele eilanden in het noorden, de plaats innemende die nu deel van Lapland uitmaakt, en zich nederwaarts uitstrekkend in zuid-oostelijke richting tot hetgeen toen was de noordelijke kust van Azië tusschen 50° en 60° noorder breedte, vertegenwoordigden het eenige land, bestemd om later het vasteland te vormen, dat overheerschend verbonden zou zijn met de eindelijke beschaving van het vijfde ras. Van Afrika bestond niets, behalve een onregelmatige landtong, die zich uitstreckte van de westelijke grenzen der Aziatische massa naar het vasteland, en zich verder in die richting uitstreckte, dan de westelijke schouder van Afrika, zooals het nu gevormd is. Door de veranderingen, welke ongeveer 800.000 jaren geleden plaats hadden, werd het geheele vasteland van Atlantis in tweeën gescheurd van noord tot zuid, en zijne verminderde massa aan de oostzijde gescheiden van het land aan den westkant, hetwelk toen ruwelijk de verhoudingen der beide Amerikas begon aan te nemen. Eene groote massa Europeesch land rees op in het noordwesten, en vormde eene reusachtige uitbreiding van het oorspronkelijke Laplandsche eiland, zoodat deze massa opgestuwde grond niet alleen het

geheel van het huidige Scandinavische Schiereiland insloot, doch de Britsche eilanden en het oppervlak dat nu de Noordzee is, zich uitstrekkende naar het westen zoover als tot de drie en twintigste meridiaan westerlengte. Terzelfder tijd stroomde de zee, die eerst de noordelijke begrenzing van het Aziatisch vasteland was geweest, zuidwaarts zoover in eene richting als de dertigste breedte paralel, en vernietigde een groot deel der vijfde ras bevolking. Een van onze geregelde moeilijkheden, dusver, bij de poging om de lotgevallen van het vijfde ras gedurende het ontzaggelijk tijdperk, verlopen sinds zijn ontstaan, te begrijpen, wordt gedeeltelijk op deze wijze verklaard. De hoofdgroep welke achterbleef in de bakermat van het ras na de groote zuid-westelijke verhuizing, werd meer dan gedeceimeerd door de groote ramp waarvan wij spreken — eene, waarvan wij kunnen aannemen, dat zij derhalve eene rol speelde in het program van den groei van het ras. Bij gebreke van een voortdurend in aanraking blijven in ons denkvermogen met de ware beginselen, waarop de ontwikkeling van het afzonderlijk wezen zoowel als van het ras, voortgaat, voelen we ons somtijds te spoedig onnoodig onthutst door natuur-rampen, waardoor vele millioenen menschen plotseling “overhaast naar de eeuwigheid worden geholpen” zooals de belachelijke zegwijze het denkbeeld in nieuwere taal weergeeft. Voor elk afzonderlijk wezen van deze milioenen is de tijdelijke terugkeer tot een devachanischen toestand van bestaan geen kwaad — nadat de oogenblikkelijke schok van den overgang voorbij is. In de

lange reeks van hunne vleeschwordingen zou het, bij 't er op terugzien van een later standpunt, eene gebeurtenis zijn van niet bijzonder veel belang. De te vroege uitdooving van eenig gegeven leven op een vroegen trap van hun ontwikkelingsvoortgang, zou in den terugblik een omstandigheid van bijzonder weinig beteekenis schijnen — bij voorbeeld — in vergelijking met de ontwikkeling in eenig bepaald leven van eene gedachte, die het Hooger Zelf had voorzien met een vermogen van ontvankelijkheid voor geestelijken vooruitgang; of van den anderen kant met eene verkeerd gebruikte incarnatie, die, hoe aangenaam ook, zoolang zij duurde, eene vertraging van den werkelijken groei der ziel gedurende vele toekomstige levens moge veroorzaakt hebben.

Om welke reden het wenschelijk werd geacht, het vijfde ras in 't leven te roepen, langen tijd voor het tijdperk waarin het bedoeld was zijn vollen wasdom te bereiken, en dan zijn vooruitgang tegen te houden of liever de verveelvuldiging van zijn aantal, hetgeen volstrekt niet hetzelfde is als vooruitgang, is eene vraag, die wij thans nog niet in staat zijn te behandelen, evenmin als wij andere deelen van het ontwikkelingsplan kunnen beoordeelen, doch wij kunnen nu tenminste eenige der uiterlijke feiten waardeeren, en we vinden, dat terwijl de ouderdom van het Atlantische ras dikwerf onderhevig was aan geweldige natuurberoeringen, deze ternauwernood minder belangrijk waren in hunne gevolgen voor de jeugd van het vijfde ras.

De oorsprong van het tweede of Arisch-Semitisch

onderras is reeds vermeld. Het derde onderras, waarvan gesproken is als het Iranische, ontstond in eene streek die, na de ramp van 800.000 jaren geleden, het noordwestelijk deel van de Aziatische massa vormde — land, dat nu gedeeltelijk Rusland in Europa is en gedeeltelijk Westelijk Siberië — verbonden echter als het nu is met alles wat Perzië, Egypte en Arabië heet, zoowel als met de voornaamste massa van het Afrikaansch vasteland, opgeheven door de groote aardverandering welke had plaats gegrepen. Wij hebben nog niet den juiststen datum van de verhuizing naar deze streek, doch het was in het noordelijk deel van deze streek, dat de Kolonie schijnt gevormd te zijn. Men gaf ons te verstaan, dat het plaats had langen tijd na de groote ramp, toen de overlevende brokstukken der Midden-Aziatische vijfde ras bevolking wederom eene talrijke bevolking geworden was. Bepaald wordende als het derde onderras in het noordelijk deel van het bedoelde land, verhuisden de Iraniërs op hunne beurt zuidwaarts naar streken, die nu Perzië, Afghanistan en Arabië zijn, terwijl ook velen hunner hun weg naar Egypte vonden. De vroege Egyptenaren waren meer Iranisch in type dan iets anders, ofschoon de instroomende Iraniërs zich moeten geënt hebben op een ouden Atlantischen stam.

Het vierde onderras, de Kelten, is de uitkomst van een grooten vloed van westersche verhuizing oorspronkelijk voortkomende van de kusten van de midden-Aziatische zee, en die de karaktertrekken, welke hen afscheidde van den oorspronkelijken stam, verkregen

in het land, dat ligt ten Oosten van de Kaspische Zee. Men zal opmerken, dat geen natuuregel vereischt, dat elk onderras van een wortelras zal ontwikkelen uit het onmiddellijk voorafgaande onderras. Deze soort van groei heeft somtijds plaats, doch late onderrassen kunnen op een anderen tijd onmiddellijk aan den vaderstam ontspringen. Het Keltisch karakter was op deze wijze niets verschuldigd aan het meer ernstig en meer gevestigd temperament der Iraniërs. Van den beginne schijnen de Kelten een rusteloos, strijdlustig volk geweest te zijn, en zij verspreidden zich ten slotte westwaarts in twee stroomen, waarvan de eene in noordwestelijke richting ging, terwijl de andere zich langs de kusten der Middellandsche Zee neerzette. Die beweging brengt ons weer binnen afzienbaren afstand van de nieuwere volkenkunde. Er bestond geen Middellandsch zeebekken voor de groote aardrampen van omtrent 200.000 jaren geleden, doch zijne ontwikkeling schijnt in verband gestaan te hebben met de bepaling der Keltische beweging, want de beroeringen, waaruit die zee ontstond, lieten aan het ras, reeds een groot volk in de ruime bakermat van zijn eerste ontwikkeling, een gevoel van duidelijke bezorgdheid betreffende de duurzaamheid van hun eigen terrein. Overleveringen van uitgebreide aard-wijzigingen bleven bij hen hangen, sedert het verrijderd tijdperk der eerste groote verstoring, en latere ervaring had hun angstwekkende zekerheid gegeven betreffende de geloofwaardigheid van deze overleveringen. Feitelijk bedreigde geene stoornis het verblijf hunner vaders, doch de vrees voor stoornis, gepaard aan de

spanning eener toenemende bevolking, dreef hen tot koloniale fortuinzoekerij.

Om het begin te begrijpen van het vijfde onderras — van ons groote vijfde wortelras — waarvan gesproken is als het Teutoonsche, en waartoe de meesten der inwoners van het nieuwere Europa, die niet Keltisch zijn, schijnen te behooren — moeten wij ons wenden tot de laatste kaart der Atlantische reeks, die welke ons den toestand der wereld toont na de ramp van 80.000 jaren geleden, toen Europa vrijwel zijn tegenwoordig voorkomen had aangenomen, ofschoon de Britsche Eilanden toen nog verbonden waren met de hoofdmassa van het vaste land. De tegenwoordige vorm der Iberische, Italiaansche en Balkan Schiereilanden was reeds bepaald, en het Teutoonsche ras, dat zijne bakermat had in de streek van den Caucasus, verspreidde zich naar het Noord Westen, over de geheele streek die nu Midden-Europa en Duitschland is. “De Ster des Rijks gaat westwaarts heen”, zooals de nieuwere bewoners van Californië gaarne zeggen, ofschoon dat gezegde in hunnen mond eene beteekenis heeft van veel meer begrensde karakter, dan die men er aan gehecht zal zien als de geheele loop der ontwikkeling van ons vijfde ras in 't algemeen wordt begrepen.

Het gloeiend vaderlandsgevoel van onze overzeesche verwanten zal intusschen wellicht worden aangewakkerd door de verzekering, dat de westwaartsche stroom van ras-ontwikkeling inderdaad in zijn oude bedding belooft voort te gaan. Het zesde onderras van het vijfde is nog niet bepaaldelijk ontwikkeld, doch het is in wording

in de Vereenigde Staten, waar de bevolking bij haar Angelsaksischen stam zoo vele andere wijzigingen van vijfde ras bloed verzameld heeft, dat zij een nieuw eigen type aan 't ontwikkelen is. De beslist meer algemeene verspreiding van zedelijke vermogens in Amerika — in vergelijking met hun minder algemeene verspreiding in Europa, is eene der omstandigheden, die voor de waarneming van Okkulte studeerenden onder ons vol beteekenis zal zijn. Wij moeten niet in de dwaling vervallen, dat de geestelijkheid van het zesde ras in belangrijken graad verschillen zal van die van het vijfde of vierde, doch in de verwijderde toekomst, als het zesde wortelras in wezen komt, zullen voor zoover ik begriip, zielelijke vermogens in hoogen graad van ontwikkeling eer de regel zijn, dan de uitzondering, en kleinere kringloopen vertoonen steeds eenige gelijkenis met die van grootere afmetingen.

Het zevende onderras van het vijfde zal niet gereed zijn om de aarde te beërven voor een langer verloop van jaarduizenden, grooter, dan waarvan ik op dit oogenblik kan spreken, doch ik versta, dat volgens de breede plannen der Natuur, het Zuid-Amerikaansche vasteland bestemd is, zijne geboorteplaats te zijn. Intusschen zal er ruimschoots tijd zijn voor veranderingen in de staatkundige stelsels van dat gedeelte der wereld, welke het zullen inrichten op een grondslag evenveel verschillende van de tegenwoordige toestanden, als die van het nieuwere Engeland verschillen van die der Heptarchie.

Wat het begin betreft van het toekomstige zesde

wortel-ras, uit het voorafgaande overzicht van het verleden zal gezien worden, dat bespiegelingen uit dien hoofde thans nog bezwaarlijk kunnen beproefd worden. Het uiterlijk der aard-verdeeling zal nieuwe veranderingen ondergaan, alvorens het zesde wortelras zijn invloed begint te doen gelden in de ontwikkeling, en voor zoover we iets weten van het tegendeel, kunnen vele jaarduizenden voorbijgaan, alvorens de betrokken hoogere machten de taak van zijne inhuldiging zullen aanvaarden, die zal overeenkomen met de inhuldiging van het vijfde ras in die lang te voren van aanzicht veranderde bakermat van zijnen oorsprong — de kusten der vergeten Midden-Aziatische Zee. Ook hebben we tot nu toe geen enkele vingerwijzing tot een begrip van de wijze, waarop het volgende wortelras zal worden tot stand gebracht. De wereld van heden is zeer ongelijk aan die van een millioen jaren geleden, en wij kunnen verzekerd zijn, dat het plan van afzondering, toen gevolgd, thans niet mogelijk zou zijn. Doch de Manoe van het toekomstig wortelras zal ongetwijfeld zijnen weg kennen, als de tijd daar is, voor eene behoorlijke wijziging van oude middelen. Dit onderwerp is er bezwaarlijk een, waarmede zich onze huidige bespiegelingen met vrucht kunnen bezig houden.

AANHANGSEL.

Daar Scott-Elliot's werkje *The Story of Atlantis* met de daarbij behoorende kaarten nog niet in het Nederlandsch verschenen is, stelde ik de Theosofische Uitgevers-Maatschappij voor, een verkleinde wedergave dier kaarten aan dit boekje toe te voegen, omdat met die kaarten het ontstaan van het vijfde ras en zijne verspreiding beter te volgen is. De uitgevers waren zoo vriendelijk dit voorstel aan te nemen, en een belangstellende in de Theosofie zorgde voor zwart-en-wit-kopieën der vier kaarten.

Kaart 1 stelt voor Atlantis in zijn bloei, de wereld ongeveer 1.000.000 jaren geleden, vele eeuwen te voren, en tot aan de wereldramp van circa 800.000 jaren geleden.

Kaart 2 geeft een beeld van onze wereld tijdens Atlantis' verval, na de aardramp van voor 800.000 jaar en tot aan de ramp van circa 200.000 jaar geleden.

Kaart 3, de landen Ruta en Daitya, onze wereld na de aardramp van 200.000 jaar geleden en tot aan de ramp van voor 80.000 jaren.

Kaart 4, Poseidonis, het ook nog door Plato vermelde eiland in den Atlantischen Oceaan, en het aanzien der aarde na de ramp van 80.000 jaar geleden en tot aan de geheele onderdompeling van Poseidonis in 9564 vóór Christus.

Het gearceerde gedeelte stelt land voor en het overige water; de verdeeling van land en water, zooals die thans is, werd op alle kaarten door een contour aangegeven, doch de veranderingen welke de wereld heeft ondergaan bij de verschillende beroeringen in de laatste 10.000 eeuwen, zullen nog duidelijker zijn, wanneer men er een gewone wereldkaart bij neemt.

Daar dit boekje voor Theosofische studeerenden

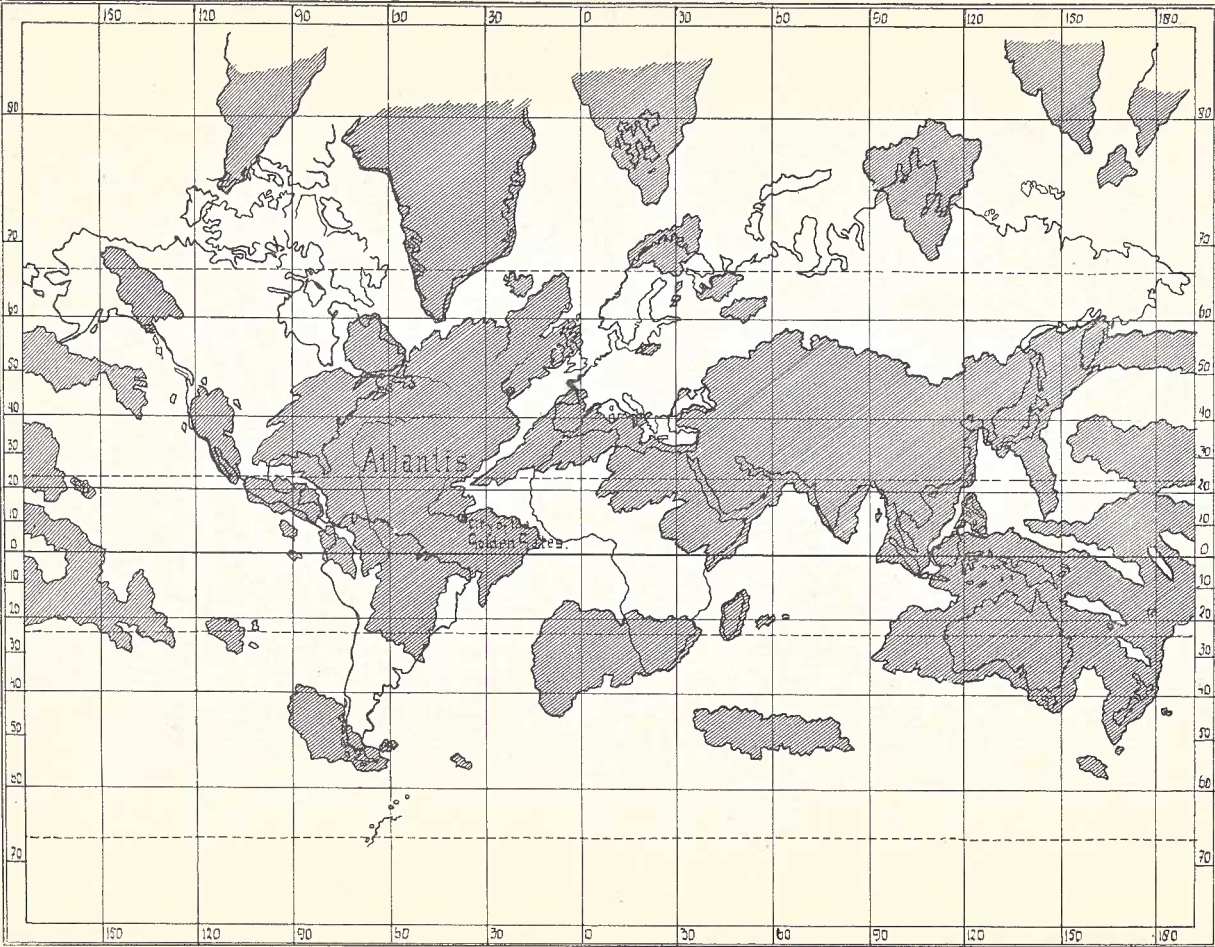
bestemd is, behoeft hier natuurlijk niet te worden ingegaan op de vraag van den scepticus: „Hoe komen ze er aan?” Het zij dan voldoende te vermelden, dat deze kaarten gedeeltelijk resultaten zijn van Okkult onderzoek door Scott-Elliot en anderen, en gedeeltelijk werden overgenomen naar oude kaarten in het bezit van Hen, die met de geestelijke ontwikkeling onzer menschheid meer onmiddellijk zijn belast. In zijne inleiding tot Scott-Elliot's werkje zegt de heer Sinnett, dat voor velen dit werkje niet meer zal zijn dan de vrucht eener stoute verbeelding, en dan vervolgt hij:

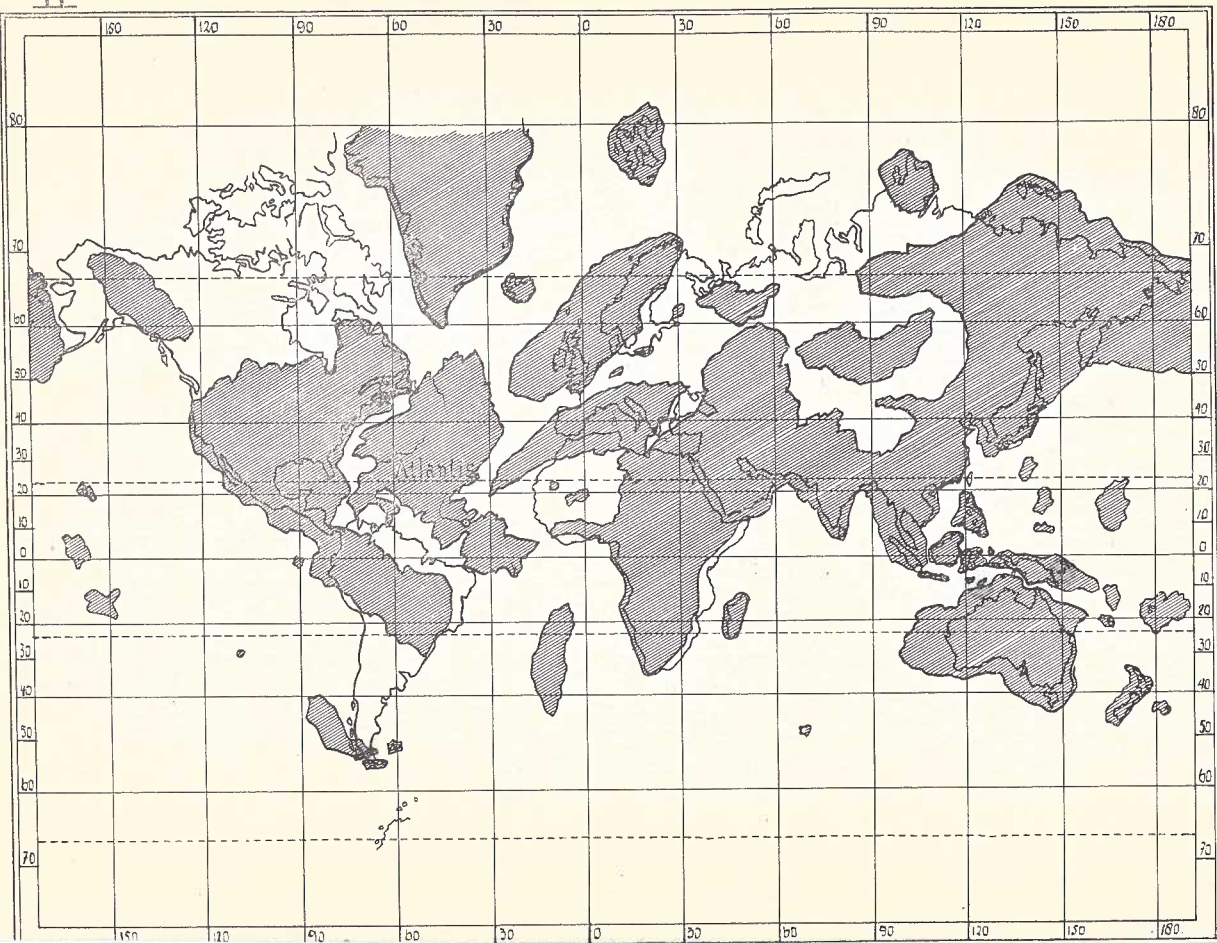
„Ter wille van anderen, meer intuïtieven, mogen enkele woorden gezegd worden, om hen te behoeden voor de onderstelling, dat dewijl geschiedkundig onderzoek door middel van astrale helderziendheid niet belemmerd wordt doordat het te doen heeft met tijdperken door duizenden eeuwen van het onze gescheiden, het daarom eene wijze van onderzoek zou zijn, die geene moeite veroorzaakt. Elk feit in dit boekje vermeld is stukje bij beetje opgezameld met waakzame en oplettende zorg in den loop van een onderzoek, waarmede meer dan één bevoegd persoon is bezig geweest, in de tusschenpoozen tusschen andere werkzaamheden, gedurende eenige jaren. En om het welslagen van hun werk te bevorderen, is hun toegang verleend tot eenige kaarten en andere bescheiden, fysiek bewaard gebleven uit de betrokken verwijderde tijdperken — ofschoon deze in veiliger bewaring zijn, dan in die van de woelige rassen, die zich in Europa met de ontwikkeling der beschaving bezighouden in de korte tusschenpoozen van vrijdom van oorlog, en die nog sterk onder den druk staan van de dweepzucht, welke zoo langen tijd de wetenschap als heiligschennend behandelde gedurende de middel-eeuwen van Europa.”

CHR. J. S.

THEOSOFISCHE
BIBLIOTHEEK
Tolstraat 154 Amsterdam

23 NOV. 2012

180 120 90 60 30 0 30 60 90 120 150 180

80

80

70

70

60

60

50

50

40

40

30

30

20

20

10

10

0

0

10

10

20

20

30

30

40

40

50

50

60

60

70

70

180 120 90 60 30 0 30 60 90 120 150 180

